

som noget meget ubehageligt. Han er hurtig bleven spændt for Arbejdets Trædemølle, han har faaet en saa ringe Uddannelse som overhovedet mulig. Han er bleven kastet ud i Livet saa daarlig rustet som mulig, og saa skulde man kunne tale om, at disse 2 Mænd begge have Chance for at vinde frem, det skulde være det gode ved det nuyærende Samfund. Nej, der maa gøres ikke saa lidt mere, før vi kunne sige, at de begge have Chancer. Se paa Beretningerne fra Tvangshuse og Straffeanstalter. Man vil finde, at Størsteparten af dem, der nævnes der, ere fødte udenfor Ægteskab. Og se saa til Hof- og Statskalenderen. Det er meget sjældent, at man der vil træffe en, der er født udenfor Ægteskab. Paa disse 2 Yderpunkter kan man se, hvor Chancen er.

Man siger nok, at der er en Mulighed, men det vil sige den samme Mulighed, som naar man sætter en Krøbling og en Hurtigløber ved Siden af hinanden og sætter en Præmie ud for den, der kommer først, og saa siger: Værsgod, I have Chancer begge to. Det vilde dog være en Haan mod Krøblingen. Men akkurat det samme er det, naar man siger til dem, der ere fødte paa Skyggesiden: I skulle ikke trachte efter en anden og bedre Ordning, I have jo begge Chancer; derfor skulle I ikke trachte efter noget andet; thi det kunde jo tænkes, at en saadan Krøbling kunde vinde, fordi Hurtigløberen styrter under Vejs. Og saadan kan det ogsaa tænkes, at den, der er født udenfor Ægteskabet, vinder frem i Samfundet, men det er jo kun Undtagelsen, der bekræfter Regelen, der er den, at de, der ere saa ulykkelige at være fødte udenfor Ægteskab af fattige Forældre, i overvejende Antal ere henviste til at leve paa Skyggesiden, og det er blandt dem, at Forbrydelserne gøre deres rigeste Høst.

Forslaget her løser ikke Opgaven. Det bedrer i nogen Grad Udsigterne lige straks ved Barnets Fødsel, og det gør det maa-ske ogsaa noget lettere for det at vinde frem end nu. Men Spørgsmaalet løses først, naar Børnene fødes med de samme Betingelser for at gøre sig gældende i Samfundet, naar Barnet ved sin Fødsel kan sige: Jeg har samme Ret til samme Chance for at vinde frem som de andre. Det er det, som Socialismen forstaar ved sit Krav om Lighed.

Det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) sagde forleden, at Socialdemokratiet vilde etablere en Prokrustesseng, hvor Mesteparten vilde blive layet til Krøblinge,

vi vilde have alle støbte i samme Form. Nej, vi ville have, at alle Børn, naar de komme til Verden, skulle have samme Adgang til at gøre sig gældende, der skal ikke være kunstige Skranker. Og det er jo noget, Lærerne kunne fortælle os, at det ikke er saadan, at de, der fødes i de velstillede Hjem, have bedre Evner end dem, der ere fødte udenfor Ægteskabet, og dog vinde $\frac{9}{10}$ af de velstillede Forældres Børn frem, medens Forbrydelserne gøre deres rigeste Høst mellem dem, der ere fødte paa den anden Side. Naar nu det ærede Medlem for Horsens siger, at vi sætte ovenover: Her lades alt Haab ude, saa vil jeg dertil sige, at Haabet vil tværtimod blive meget større end nu, naar vi have naaet til at gøre Chancerne lige. Thi da ville Børnene vide, at de kunne naa frem til de højeste Stillinger i Samfundet, at der intet var til Hinder, og at Verden stod dem aaben. Den Dag, de fik denne Forstaaelse, at alle Børn havde samme Adgang til at gøre sig gældende, og de vidste, at de i Kraft af deres Dygtighed og deres Medborgeres Tillid kunde naa til de mest ansete Stillinger i Samfundet, den Dag kunne vi sige, at Samfundet har opfyldt sin Pligt overfor de ulykkeligst og daarligst stillede Børn. Før man naar saa vidt, har Samfundet ikke gjort sin Pligt, og det naar ikke saa vidt uden gennem Socialismen, uden derved, at Socialdemokraternes Krav til Samfundet ske Fyldest.

W. Neergaard: Jeg vil tillade mig at takke den højtærede Justitsminister, fordi han har fremlagt dette Forslag, idet jeg erkender, at det i det store og hele kan danne et godt Grundlag for Forhandlingerne om Løsningen af denne overordentlig vigtige og betydningsfulde Samfundssag. Det er imidlertid nu ikke saaledes at forstaa, at der ikke skulde være noget i Forslaget, som jeg ikke havde noget at indvende mod, men jeg synes, som sagt, at det i det store og hele danner et godt Grundlag.

Ved Betragtningen af denne Sag er det ikke uden Interesse at se paa Sagens Historie her i Landet. I ældre Tider kan man gerne sige, at Rækkefølgen: Fader—Moder—Barn gjorde sig gældende i de Anskuelse, man den Gang nærede. Man tog mest Hensyn til Faderen, noget til Moderen og slet ikke noget til Barnet, medens Forholdet jo ganske sikkert burde være modsat, at man i første Instans tog Hensyn til Barnet, dernæst til Moderen og